

Казвам се Йоланта, но от малка ме наричат накратко Йоли. На 46 години. Класически музикант съм и работя в Софийската филхармония. Свиря на виолончело. Родом съм от Бургас, но работата и семейството ми са в София и затова живея тук. Иначе сърцето ми е в Бургас. Имам един син на 22 години, който носи името на баща си Цанко Делибозов. Кулинарията е само хоби за мен и така ще си остане. Няма да развивам това професионално. Просто е нещо, което обичам да правя.

Гответе [Вкусно с Йоли](#)

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Абсолютно всеки момент и период в живота ми е бил прекрасен. Всеки е различен и точно това е най-хубавото. Никога не съжалявам за взето в миналото решение. След като съм го взела, значи за момента е било правилното.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявала?

Смъртта на съпруга ми преди една година. Сблъсках се с нещо различно, тъжно, с унищожителна сила. Виждаш нещата вече от всичките им страни и разбираш, че всеки цвят има своя собствена значимост. Дори и черното.

В какво вярваш?

В доброто у хората. Категорично! Това е нещото, от което никога няма да се откажа. Спрямо мен, хората непрекъснато ми доказват добротата си. Неволно, не умишлено. Никога няма да забравя миналата година, когато изгубих съпруга си, колко хора ми подадоха ръка по един или друг начин. Спонтанна обич и доброта от хора, които не познавам, никога не съм виждала. Бяха толкова искрени, никога няма да забравя този миг.

Вярваш ли в хората? А в себе си?

Малко изпреварих този въпрос. Да, вярвам и в себе си. И то много вярвам. Ако човек не си вярва няма как да преследва целите и

мечтите си. Няма как да се развива. Трябва да се обичаме и самоуважаваме.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтите ми в момента са свързани изцяло с детето ми. Синът ми е вече голям, работи и се справя с живота си. Но аз, като всяка майка, докато не го видя, че наистина е взел нещата в свои ръце няма да съм спокойна. Мечтая просто той да е здрав, да е спокоен, щастлив, уверен и да има семейство някой ден. Надявам се това да се случи.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Не. Времето винаги ми стига за всичко. Въпрос на организация е. Мога да кажа, че музиката ме е научила на страхотна самодисциплина и организираност. Благодарение на тази школа така си организирам деня, че имам време за всичко. В по-широк смисъл на въпроса - отговорът ми е същия.

Важна ли е прощката в твоя живот?

Разбира се. Това е най-важното нещо изобщо за човека. Ако не можем да прощаваме, ще сме без душа.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш?

Винаги живея в настоящето. Миналото няма да се върне, безсмислено е да се живее с него. От миналото остават само хубавите спомени. Не живея и с бъдещето. От миналата година насам разбрах, че има само настояще.

Харесваш ли нашето време?

Да. Харесвам го. Въпрос на възприятие и самонагласа е как се чувстваш. Аз се чувствам добре днес, защото съм в хармония със себе си. Ако нямам това, и в дворец като принцеса да живея в 18 век, няма да ми е добре.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Мястото, което най-много обичам, е устието на Ропотамо. Там съм израснала, там мина голяма част от живота ми. Докато не събориха преди 3 години рибарското селище. Сърцето ми още плаче, не мога за момента да се върна там. Просто все още не съм в състояние.

Обичаш ли Живота? Опиши ми го с три думи.

Много обичам живота. Няма по-прекрасно нещо от това да го живееш. Три думи? "Сладък, Горчив, Лют, но никога Безвкусен". Станаха четири.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

В никакъв случай не може да се категоризира подобно нещо. Красотата по света е безкрайна. Като се започне от феноменалната природа, мине се през сътвореното от човека и се стигне до красотата в най-дребните неща, които ни заобикалят. Красотата наистина е навсякъде около нас. Просто трябва да си отворим очите и да я видим.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

У дома мога да се чувствам на много места. Но не са важни те, а хората, с които си. Когато си със семейството си и близките приятели навсякъде си "у дома".

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Първата и най-важна сила съм аз самата. Мога да кажа, че съм изключително позитивен човек. Освен това вярвам в приятелите си изключително много. Те са ми огромна опора и сила. Благодаря на Бога всеки ден, че са до мен. Искрено се надявам, че успявам да им отвръщам със същото.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

В професионален план ли? Много хора са ме окуражавали и пожелавали успехи. Но всяко едно нещо, което съм постигнала, го

дълга само и единствено на себе си. Никой никога не ме е протезирал, лансирал или както и там да се нарича. Сама съм довела нещата дотук. Може да не е кой знае колко голяма победа, но ми е достатъчна, за да се самоуважавам. Що се отнася до влиянието, моите учители Рада Джагарова в музикалното училище в Бургас и Богомил Караконов в Музикалната академия са най-значимите хора за мен. Те ме научиха как да развия таланта си, да работя върху него и да го надграждам с годините.

Намерила ли си призванието си?

О, да. Още като дете го намерих това призвание. Казва се Музика. Това беше моят личен избор, още от съвсем малка. За разлика от много други деца, мен никой не ме караше да свиря. Напротив, баща ми не искаше и да чуе за музика. Тайно от него свирех на пиано една година, докато накрая нямаше накъде - научи и разреши.

Вярваш ли в Живота след Смъртта?

Не знам как да отговоря на този въпрос. И да, и не. След смъртта на мъжа ми много ми се иска да вярвам в това. Но не мога да дам категоричен отговор „Да”. Прекалено здраво стъпила на земята съм.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Всеки миг, в който човек пръска обич и дарява себе си, го кара да се чувства жив. Само това е смисълът, само това си заслужава. Мисля, че с повечето хора е така.

От какво се страхуваш?

От много неща. Няма смисъл да ги изброявам. Страхът е човешко качество, което няма как да елиминираме. Който каже, че не го е страх от нищо, лъже. Единственото, което гледам да правя, е да овладявам страховете си в нормални, разумни граници, за да не пречат нито на мен, нито на околните.

Какво е за теб самотата?

Самотата е състояние на духа. Човек може да живее цял живот сам и да не е самотен. Може и да има семейство, а да се чувства най-

самотният на света. Самотата зависи от нас. Не бива да я допускаме да свие гнездо в душите ни.

Какво ти дава представа за вечност?

Много обичам българското село. Онова, вече безлюдното. Там усещането ми за безвремие е пълно. В Родопите се усеща същата нотка.

Кои емоции изпитваш най-често?

Аз съм жив човек и изпитвам абсолютно различни емоции, спрямо ситуацията, в която се намирам. Това е богатство. Мога да плача, да се смея, да се радвам, да тъжа, да се ядосвам. Всичко, всичко!

Какво е щастието за теб? Опиши ми един свършен ден...

Всеки ден е свършен. Пух попитал Прасчо:

"Прасчо, кой ден е днес?"

"Днес" - казал Прасчо.

"О, това е любимият ми ден" - отговорил щастливо Пух.

Много е лесно да си щастлив - просто обичай.

Как би описала Любовта?

Семейството е любов. И мисля, че това е движещата сила на този свят. Семейството е крепящият елемент. Който не го осъзнава, може да е само нещастен. След това идва любовта към приятели, работа и така нататък. Но семейството е на първо място за мен.

Какъв съвет би дала, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Деца трябва да растат необременени, усмихнати, безгрижни и много палави. Лоши деца няма, има лоши родители. Бих казала на хората да се обичат, да се радват един на друг и да се уважават. След това е лесно.

Какво може да те разплаче?

Много неща. И радост, и скръб. И книга, и филм. Българската народна музика винаги ме разплаква. Като чуя някоя родопска или странджанска песен, веднага ми рукват сълзите.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Всяка дреболия. Аз непрекъснато съм усмихната, просто не мога по друг начин. Радвам се на всичко, което ме заобикаля.

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Животът ще си остане докрай неподреден пъзел. И не толкова неподреден, колкото разрастващ се пъзел. Винаги ще добавяме нови парченца, защото го градим, докато сме живи. Пожелавам на всеки пъзелът му да става все по-голям и никога да не е завършен. Винаги ще липсват парчета, но не за да го довърша. А само, за да го разширявам и надграждам.

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Доверието. Когато го имаш, си спокоен. Да вярваш на някого е нещо огромно. Знам, че го натоварваш с голяма отговорност, но усещането е прекрасно. Дава ти сигурност и можеш да вървиш напред. Благодарна съм на всеки миг от живота, че ме има, че дишам и съм здрава и силна. Ще го изживея така, както аз го усещам, и ще се опитам да открадна най-красивото от него.

*

Интервюто е публикувано за първи път в блога „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“ на Кристина Митева:

http://www.oneofusshares.com/2014/12/blog-post_21.html